

2008
2008
2008

Festa de les Arts

Vivi

2008

SUMARI

	Pàgina		
Sumari	2	6è PRIMÀRIA	
Editorial	3	Dibuix	18
El certamen	4	Poesia català	18
1r PRIMÀRIA		Narració català	19
Textures amb fang	6	Manualitat	19
Pintura	6	1r ESO	
Modelatge	7	Prosa català	20
Vitrall	7	Prosa castellà	20
2n PRIMÀRIA		Poesia català	23
Textures amb fang	8	Poesia castellà	24
Pintura	8	Poesia anglès	24
Modelatge	9	Dibuix color	25
Vitrall	9	Dibuix blanc i negre	25
3r PRIMÀRIA		Fotografia color	26
Auca	10	2n ESO	
Dibuix	10	Prosa català	27
Narració	11	Prosa castellà	28
Manualitat	11	Fotografia color	28
Pintura	12	BATXILLERAT	
4t PRIMÀRIA		Prosa castellà	29
Dibuix	13	Prosa francès	31
Collage	13	Prosa anglès	35
Narració	14	Poesia català	36
Poesia	14	Poesia castellà	36
Pintura	15	Dibuix blanc i negre	37
5è PRIMÀRIA		Fotografia blanc i negre	37
Dibuix	16	Fotografia color	38
Narració català	16	Tecnologia	38
Poesia català	17	EXALUMNES	
Manualitat	17	Poesia català	39
		Prosa castellà	39
		Fotografia color	41
		Logo	41
		Prosa català	42

UNA EXPERIÈNCIA VITAL

Vaig participar i gaudir de la última Festa de les Arts de l'Escola. Quan vaig arribar a casa em va venir al cap moltes de les idees i paraules que alguns de vosaltres havíeu escrit. I sobretot les emocions que ens havíeu fet sentir. M'encanta pensar que la inquietud de viure i el viure amb inquietud encara està al cor de molts de nosaltres. Malgrat que avui dia sembla que no ens correspon pensar i sentir lliurement, molts volem que sigui així i alguns s'atreveixen a escriure-ho en un poema, en un text o en una cançó. Quina bogeria.

Ens toca ser i fer d'humans, i no ho serem sense les paraules ni les emocions.

Quan vaig arribar a casa em va tornar al cap com us vàrem escoltar i em vaig imaginar que encara hi havien molts més textos que quedaven per sentir. Tornaria a ser un plaer llegir-vos en qualsevol moment.

Gràcies i moltes felicitats a tots.

Dani Vilar
Membre de l'AMPA
Escola Pia Granollers

VIII Festa de les Arts

Un any més presentem en aquest exemplar especial de la revista de l'escola les creacions literàries de membres diversos de la comunitat escolar -infants, joves i no tan joves- en motiu de la Festa de les Arts del mes d'abril. I ho fem amb l'esperança d'engrescar més gent a escriure, a convertir en paraules les seves idees, els seus sentiments, les seves fantasies... Tots plegats hauríem de dedicar-nos una estona per posar negre sobre blanc el que ens passa pel cap, encara que no ho ensenyem a ningú. Diuen que si no saps explicar una cosa és que no la saps, diuen que quan es perd una llengua es perd una manera única

de veure el món, diuen que aproximadament un quaranta per cent de les paraules del diccionari no les utilitza gairebé ningú. No hauríem de deixar que el món audiovisual ens simplifiqués el llenguatge verbal. Un vocabulari pobre és sinònim d'un pensament pobre i un pensament pobre és una presa fàcil de la manipulació ideològica. Si diversifiquem el nostre llenguatge estem enfortint les bases de la nostra intel·ligència per tal de lluitar contra l'engany. Treballem, doncs, per enriquir el nostre llenguatge.

F. Xavier Ambrós i Illa

2008

Fem... VIII...

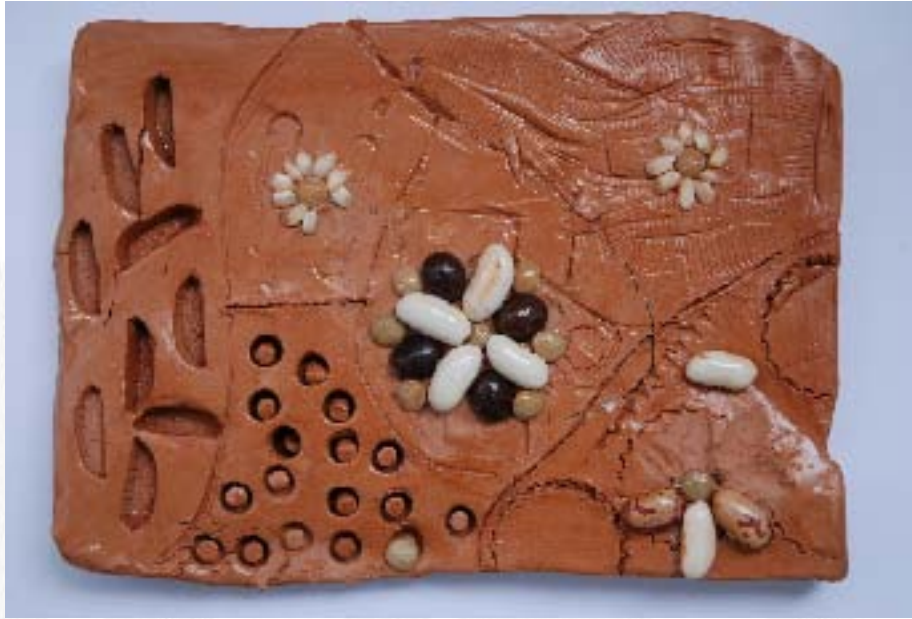

Fem... Festa de les Arts 2008

MODALITAT: Textures amb fang

Carla Ramos

MODALITAT: Pintura

Arnau Cunill

1r PREMII

1r PREMII

Categoria: 1r Primària

MODALITAT: Modelatge

Júlia Martori

1r PREMI

MODALITAT: Vitral

Adrià Allande

1r PREMI

Categoria: 1r Primària

MODALITAT: Textures amb fang

Mercè Oliveres

1er PREMI

MODALITAT: Pintura

Txell Palomares

1er PREMI

Categoria: 2n Primària

Rosa Castillo

1r PREMI

MODALITAT: Vitrall

Marta Portillo

1r PREMI

Categoria: 2n Primària

MODALITAT: Auca

Gemma Bartrés

ELS 7 DIES

1r PREMI

MODALITAT: Dibuix

Arnau González

LA NATURALESA

1r PREMI

Categoria: 3r Primària

Marc Armengol

LA CARTA

Estimada tieta de Sydney.

Gràcies per la gossa que em vas regalar fa quatre anys. La gossa ja ha tingut quatre cadells. Tenen el pèl molt finet i de color marró, roig, negre i blanc.

També tenen les orelles llargues i caigudes i tenen uns ulls rodons i negres. Les potes les tenen curtes i primes, la cua la tenen peluda i llarga. La cara rodoneta i el nas aplastat.

Són molt obedients, mengen molt i són molt inquiets. Dos són mascles i les altres dos són femelles.

La gossa s'ha posat molt contenta i jo també.

T'estimo molt.

Adéu siau.

1r PREMI

Marc Asensio

LA COSA QUE
NO SE SAP
QUÈ ÉS

1r PREMI

Categoria: 3r Primària

LES ESPONGES
DE COLORS

1r PREMI

1r PREMI

SANT JORDI, EL PATÓS

Fa molt de temps, abans que aparegués el "Sant Jordi, el valent", va sortir "Sant Jordi, el patós".

Sant Jordi va sentir un rumor de que hi havia un drac que volia menjar-se la princesa de les Illes Balears.

- Jo la salvaré - i dit això, se n'anà cap a les Illes balears amb avió.

Quan va haver d'aterrar, va baixar en picat i gairebé destrossà el mercat setmanal. Després de disculpar-se va anar a palau on seia el rei i la princesa. En comptes d'agenollar-se, va rrelliscar amb una pell de plàtan... si que era patós, si!

- Aiiii

Pataplof! Apa, quin cop, devia fer mal això.

Qui ets? com goses molestar al rei? va cridar un dels guàrdies.

Sóc Sant Jordi el patós- i continuà- salvaré la princesa i mataré el drac! tot seguit, agafà el seu cavall, es col·locà i... en marxa!

Quan es trobà amb el drac cara a cara, se li va encongir el cor, feia més por del que ell pensava! Ell no ho va veure, però va caure un coco i rodolà fins els seus peus i Sant Jordi va ensopegar i llençar l'espasa com si bullís. L'espasa, en direcció al drac, li va travessar el cor, ja que anava més ràpida que un coet. I des d'aquí no es va saber res més, perquè l'avi de l'avi del meu avi no se'n recordà del final de la història.

MODALITAT: Poesia

Albert Massana**LA FESTA DE LES ARTS**

La festa de les Arts és una competició que tots hi participem amb molta il·lusió grans i petits tenim emoció que, quan anuncien els guanyadors, estem amb molta expectació.

Al principi tot eren dificultats perquè no m'apareixien els resultats però, quan els poemes van ser escoltats tot eren felicitats.

Es poden fer poemes n'hi ha de moltes menes pots fer una narració bonica com una cançó

Si fas col·lage no te'l descuidis al calaix presenta'l aviat que la festa està aquí al costat.

Si un dibuix has presentat espero veure'l aviat segur que has guanyat i tindràs molta felicitat

Som petits artistes no hi cabem a les llistes podem escriure i pintar i és que, el més importat, és participar.

MODALITAT: Narració català

Jordi Viñas

L'ESCAPADA D'UN FILL

Hi havia una vegada una mare africana i el seu fill que vivien a Kènia. Era un dia molt, molt calorós. La mare se'n va anar a buscar aigua al pou, a molts quilòmetres de la casa. El seu fill se'n va anar a pasturar cabres i ovelles. Estaven dintre d'àrees limitades, però el nen es va escapar d'aquelles àrees i se'n va anar molt lluny del seu poblat, amb les cabres i les ovelles.

La mare va tornar de buscar aigua i la va deixar a la casa. Va esperar que tornés el seu fill. Mentre, se'n va anar al camp i va començar a cultivar aliments. Ja feia hores que s'hi havia posat, però el fill no tornava. Llavors, la mare molt nerviosa es va començar a estranyar. Va esperar una mica més però el fill no tornava.

Al final, la mare se'n va anar a buscar al fill als camps que pasturava sempre, però allà, no el va trobar. Es va posar molt, molt nerviosa i va començar a

preguntar pel poble. Ningú no l'havia vist. La mare va anar a buscar-lo a l'escola, a casa, al camp, també a les cases dels seus amics, però al final... Res!

La mare estava desesperada, no sabia què fer, no sabia on anar-lo a buscar. Se'n va anar cap a casa molt trista. Havia perdut el seu fill.

Va arribar a casa i de seguida es va asseure en una cadira i va començar a pensar on podia haver anat el seu fill. Va començar a pensar el que havien viscut quan ell era molt petit, quan el seu pare encara no havia mort. Va pensar en tots aquells anys i... de cop, se'n va recordar d'alguns llocs que havien anat i a ell li agradaven molt. Va anar a buscar-lo a uns gronxadors, no el va trobar, al costat del riu, tampoc, a molts altres llocs i no. Però només li faltava un... l'arbre màgic! Va anar a buscar-lo i.... allà estava!

La mare contenta va tornar a casa amb el seu fill i les cabres i ovelles i junts, van ser feliços per sempre més.

ACRÒSTIC

Com sóc jo?
Optimista, cada dia
Riallera, quasi sempre
Inventora, com si no?
Normaleta, així m'agrada i
A vegades cantarina.

Fanàtica dels llibres
Esportista i
Recargolada, així sóc.
Narradora per me germana,
Amistosa: què si no,
No m'agrada empipar-me
D'ulls verds i marrons.
El menjar m'encanta. Del
Zodiàc: Capricorn sóc.

MODALITAT: Poesia català

Andrea Escartín

EL PODER DE L'AMISTAT

Un bon dia al matí
del llit vaig sortir
a l'escola vaig anar
i allà me la vaig trobar.

Amigues ens vam fer
i de seguida ens vam caure bé
el destí ens va ajuntar
i a la mateixa classe ens va posar.

Sé que amb ella puc comptar
sé que amb ella puc confiar
els meus secrets mai dirà
i a la tomba se'ls emportarà.

En un dia trist
amb un cel de plom
un bon amic
farà brillar el sol.

Molts problemes hem tingut
i algun que altre ensurt
però el poder de l'amistat
tot ha superat.

Per ella posaria la mà al foc
aniria a qualsevol lloc
per ella ho donaria tot
la casa, el cotxe i el tarot.

No la canviaria per res del món
no ho dubtis ni un segon
una amistat tan gran
no la destruïran.

La màgia de l'amistat
a tots ens ha captivat
d'ella ens hem enamorat
i en el seu pou de misteris ens hem endinsat.

L'AMISTAT

Em dic Pol. Visc a Barcelona i tinc nou anys. No tinc germans, però m'agradaria tenir un.

La meva escola es diu Lloret i els amics... no en tinc gaires d'amics.

Només en tinc un que realment ho és. Es diu Joan i som amics des de que érem ben petits.

Però, la mestra Maria, un dia va donar la benvinguda a una alumna nova, per a nosaltres nova companya.

Es deia Núria. En veure-la, tots vam notar que era diferent a nosaltres. Anava amb cadira de rodes.

L'estona del pati se la passava en un racó i no parlava amb ningú, segurament tenia vergonya. Fins que un dia vaig decidir anar a parlar amb ella. Em va semblar una nena força simpàtica i el que necessitava era parlar amb algú per agafar certa confiança. Li vaig dir a en Joan que era una nena simpàtica i ell em va dir que no volia parlar amb ella. Li vaig preguntar per

què i ell no em va respondre, només em va mirar. Jo ja sabia per què.

En Joan em va defraudar, em va semblar cruel amb aquella persona: Primer l'hauria de conèixer i després ja diria el què. Però en Joan és tossut com una mula i quan diu que no és que no.

A mida que van passar els mesos, vaig anar coneixent més a la Núria i, realment, era una persona genial. I l'amistat meva i d'en Joan es va perdre bastant.

En aquells moments la Núria era la meva millor amiga i ens hi passàvem molt bé junts.

El que penso realment és que, abans de jutjar a una persona, l'has de conèixer i, per molt que vagi amb cadira de rodes, sigui cega o sorda, l'hem de conèixer i segur que estarà molt contenta de tenir una amistat amb tu.

Clàudia Puntí

MODALITAT: Manualitat

ABRAÇA'M FORT, ABRAÇA'M

És fosc. No veig res. Noto la presència d'algú al meu costat. Sé qui és. No em preocupa. Estic tranquil·la.

La llum del dia es filtra per les blanques cortines de l'habitació de la Mar. Estic mig estirat en el seu llit. La Mar s'aixeca. Es posa les ulleres i sembla que ara ja ho veu tot amb més claredat. M'agafa fort del braç i ens n'anem a esmorzar.

La meua pell enfeltrada i suau i els meus ulls rodons foscos i brillants miren amb desig els croissants de xocolata.

Ens n'anem al parc. Allà, ella m'explica com li ha anat el dia, el col·legi, els pares, els amics, els primers amors,... M'abraça, m'abraça molt fort. Noto l'escalfor de la seva pell suau damunt la meua. El meu somriure permanent s'intenta aixamplar i fer-se més gros. Però, no puc.

Sento una veu que ens crida des del balcó. La mare de la Mar ja està apunt per l'aventura. Comença el viatge.

Estem a l'aeroport. Observo el munt de botigues de records, de diaris, de maletes, de... de tot! Veig la gent corrent a corre-cuita perquè l'avió ha de volar amb o sense ells. Veig la porta

d'entrada per embarcar. Entrem dins l'avió i ens asseiem. Noto que la Mar té por, molta por. El pare de la Mar em mira amb mala cara. Creu que ja és prou gran per encara haver d'anar amb mi.- M'intenta guardar a la maleta. Ella s'hi nega rotundament. Això m'alegra, saber que no es vol separar de mi. Estem a dalt de l'avió. Estem a punt d'enlairar-nos. Estem dels nervis...!

La Mar em dóna una de les seves abraçades tant dolces i tendres que tant m'agraden. De sobte, em diu:

- No vull que et separis mai de mi, d'acord? Vull que estiguis aquí, sempre al meu costat, per donar-me consell, per saber-ne més, per ajudar-me, per fer-me gran.

Jo li intento dedicar una rialla, però el meu rostre inamovible i inexpressiu segueix igual que sempre.

De cop, em paro a pensar. Sóc un osset de peluix. Estimo i m'estimen, què més puc tenir? Sóc feliç així, tal com sóc. La felicitat no la posen els diners, sinó les persones.

En adonar-me d'aquesta gran veritat, miro sobtadament la Mar i li dic:

- Abraça'm fort, abraça'm!

MUJER MALTRATADA

PRÓLOGO

-¡No me toques!- Grité con todas mis fuerzas, pero su mano volvió a aparecer contra mi mejilla.

-¡Eres una miserable! ¿Como te atreves a decirme que no me acerque a mis hijos?

La cara de ese hombre era negra como el azufre y sus ojos inyectados en sangre demostraban muchas horas sin dormir. Volvió a empujarme y caí en el suelo sin atreverme a

levantarme. Mi marido se dio la vuelta y marchó de la habitación dando un portazo.

Eran casi las nueve de la mañana. Mis hijos, Sergio y Noa, aún dormían profundamente. Decidí bajar al bar de enfrente y visitar a mi amiga Luci.

-¡Oh! Mi amor, ¿Qué te ha pasado?- Luci se acercó y me tendió una bolsa con hielo-¿Otra vez el impresentable de tu marido?

-No ha sido nada, tranquila. Solo ha tenido un mal día.- Cada vez me costaba más creer esas palabras y convencerme de que no volvería a pegarme.

-¿Un mal día? Eso no es un mal día. No puedes permitirle que te maltrate.

-Luci, no me maltrata. Simplemente se encontraba bajo el efecto del alcohol, ya verás como luego me pedirá perdón. Además me ha prometido no volver a beber. Pero, ahora dejemos estar ese tema. Háblame de ti, ¿Cómo te fue con tu novio ayer? ¿Lo pasasteis bien?

-Fue la mejor noche de mi vida, y con diferencia. Me llevó a una discoteca que hay al lado del cine, sabes cual te digo, ¿no? Bien, pues estuvimos bailando por lo menos dos horas, y al final decidimos ir a dar un paseo.

-Me alegro mucho por ti. Oye, tengo que irme, mis hijos estarán a punto de despertarse.

-Está bien, adiós.

SOSPECHA Y DECEPCIÓN

-Mamá, ¿Por qué tienes un golpe en el ojo?

-No es nada cariño, me di un porrazo con la puerta esta mañana, no te preocupes.-Si había alguna razón por la que no dejara a mi marido, eran mis hijos. Había sido lo mejor que me había ocurrido y no quería que se preocupasen por nada.-Esta tarde va a venir vuestra abuela, así que portaos bien.

RIING

Mi corazón dio un vuelco. Ya sabía quien era, pero temía tanto que así fuese, que me aferraba a la idea de que Luci me hubiera venido a visitar. Fui directamente al recibidor y miré por la rendija.

Era él. Había vuelto, pero parecía arrepentido, así que le abrí.

-Hola-Le dije mostrándole una sonrisa forzada.

Él no dijo nada, cruzó la cocina y entró en nuestra habitación. Mientras, yo le seguía a una

distancia prudente. Entonces, empezó a rebuscar en los cajones del armario.

-¿Dónde está?-Gritó sin ni siquiera mirarme.- ¿Dónde lo has escondido?

Por mucho que creía sospechar que buscaba, se lo pregunté.

-Sabes muy bien que es lo que busco.- Me espetó está vez atravesándome con su mirada.- Necesito el dinero que habíamos ahorrado.

-Pero... es el dinero que tenemos para la escolarización de Sergio. ¡No puedes gastarlo!

-¡A la porra con la escuela! ¿Acaso te ha servido a ti de algo? Mírate, vistes como una gitana y no puedes permitirte nada. ¡Y encima, trabajas en un supermercado!-Eso pareció hacerle mucha gracia porque empezó a reír como un loco, hasta que, por fin, lo encontró. El monedero rojo que tanto tiempo llevaba utilizando como hucha ahora yacía vacío en el suelo.

SEPARACIÓN DE MALES

-Hija, no puedes seguir así. O lo denuncias tú o lo hago yo. ¿No ves que no te causa más que problemas?-A mi madre nunca le había gustado ese hombre y por eso llevaba todo mi vida apoyándome y aconsejándome para que dejara a mi marido.

-Y ¿Qué les digo a los niños?

-¿Qué quieres decirles? Hijos míos, papá es un desgraciado y nos vamos a separar.-Mi madre me dedicó esa tierna mirada que ella tenía y me dijo:-Carmen, quiero que seas feliz. Te quiero y te adoro, ya lo sabes. Y mis nietos son lo mejor del mundo. Así que, si no lo haces por mí, hazlo por tus hijos. Ellos no se merecen tener ese padre.

-Esta bien.-Las palabras de mi madre, me habían hecho razonar y me habían dado suficiente valor como dar el paso más significativo de mi vida.

Esa misma tarde, Luci y yo nos dirigimos a la comisaría más cercana que encontramos. Luci era mi mejor amiga y había aceptado de buen grado

acompañarme. Llegamos delante del edificio que tanto temía: la comisaría.

-Buenas tardes señoras, ¿Qué desean? -Nos atendió un hombre alto que debería tener la misma edad que yo.

-Pues...La verdad es que vengo a denunciar a mi marido.

-¿La ha maltratado?

Esta vez me costó más hablar. La boca se me había secado y las palabras no me salían. Pero con la ayuda de Luci dije tan firmemente como pude:

-Sí.

-De acuerdo, pasen en esa sala de allí, por favor. En seguida la atenderemos.

Estuvimos en silencio durante todo el rato que esperamos. Contaba los minutos y más tarde los segundos que se me hacían eternos.

-Carmen Valls.

Había llegado el momento de la verdad.

ATAQUE INESPERADO

Estuvimos más de una hora rellenando papeles y más papeles. Cuando terminamos eran más de las once. El policía me aseguró que a la mañana siguiente detendrían a mi marido, pero me aconsejó que, mientras tanto, anunciara de nuestra separación a mis hijos.

Al llegar a casa, abrí la puerta intentando hacer el mínimo ruido posible. Encontré a mis dos hijos embobados frente la televisión.

-Sergio, Noa, venid aquí.-Les conté todo lo sucedido (saltándome los trozos más violentos) hasta que creí que era suficiente.-Mañana papá se irá, pero no os preocupéis porque...

-¿Quién se irá? -Esa voz me heló la sangre.

Me giré poco a poco hasta chocar contra la sombra de mi marido.

-Querido...yo...-Respiré hondo y continué.-Tenemos que hablar. Niños, id a jugar a vuestra habitación.

Me encaré a él y le conté lo ocurrido sin molestarme a encender la luz. Cuando terminé, involuntariamente supliqué a Dios piedad.

Él no movió un solo músculo de la cara. Simplemente se metió la mano en el bolsillo y de él sacó algo que no pude ver a causa de la oscuridad. Por un momento, llegué a pensar que se lo tomaba bien. De repente, y con tanto sigilo como antes, levantó el brazo hacia mí.

Las últimas palabras que recuerdo fueron:

-Las mujeres como tú no se merecen vivir-Y seguidamente, una bala travesó mi pecho y me cortó la respiración hasta ahogarme y desplomarme al suelo como si fuese un muñeco.

EPÍLOGO

Cuando encontraron el cadáver de mi amiga Carmen, se llevaron a Noa y Sergio a un centro de acogida. Creo que un año después, encontraron a su exmarido y lo encarcelaron, pero eso ya es otra historia.

Su muerte significó una causa más para seguir adelante contra el maltrato de mujeres y quizás consiguió que más de una mujer tuviera valor para dejar a su marido, antes de que fuese demasiado tarde.

Clara Laguna

L'ARBRE VELL

Arbre vell jo ja sóc
també rossegat per dins.
Abandonat dins d'aquest sot
només reguen els jardins.

A mi m'agradava veure,
els xiquets contents jugant.
Però ara només veig
escombraries a peu tocant.

M'envolten més germanes,
de ferro i plom forjat.
Que dintre d'unes setmanes
substituiran aquest vell tronat.

No us dono peneta,
quan em veieu lleig i podrit?
La meva ànima és neta
però mes fulles s'han pansit.

Sense aigua i sense llum,
tapada pels gratacels.
Es difícil sobreviure,
trenta anys sense estels!

Adéu, amics aquí us deixo
ja que per força he de morir.
Potser si desaparec
m'emporto la natura amb mi.

Laura Pineda

MIRADES

En un dia gris i plujós
quan pel carrer passejàvem tots dos
em vaig aturar en veure un home tocar
un violí, tant que m'agrada a mi!
aquella melodia em sorprenia
tranquil·la i calmada
com una espelma apagada
de sobte et vaig veure allí
en els ulls se't notava, estaves a punt de venir
però no et vas atrevir...
vas dirigir-me una mirada
que no va quedar clara
què volia dir, que fós jo qui donés el primer pas?
et vaig tornar a mirar
i encara estaves allà
em va faltar valor per venir
esperava que tu sí
al final em vaig decidir
en aquell moment no sabia què dir
ens vam quedar callats

potser espantats
què havíem de dir?
estàvem sorpresos, confosos
com els nostres pensaments, borrosos
la melodia es va acabar
i vam haver de marxar
amb una abraçada ens vam acomiadar
tu vas anar cap aquí
jo cap allà
els nostres camins es van separar
després d'uns anys, distants
ens hem tornat a trobar
tot ha canviat
gairabé ja no recordem aquells temps
tants moments passats
i tan ràpid oblidats
però tot està guardat
dins el cor, tancat

EN BUSCA DE LA FELICIDAD

Si yo fuera una flor,
una flor hermosa,
en medio del monte
te encandilaría con mi aroma.

Si yo fuera un pico,
un pico tajante,
en la más alta montaña
esculpiría tu semblante.

Si yo fuera la Luna,
la Luna vacía,
como la seducción
hacia mí te atraería.

Si yo fuera pintura,
pintura tenaz,
en un lienzo de tisú
perflaría tu faz.

Si yo fuera un violín,
un violín deslumbrante,
tocaría para ti
hasta el alma robarte.

Si yo fuera una poesía,
una poesía desmesurada,
como un loco lírico
te diría:

-Si fuéramos la brisa,
la brisa del mar,
volaríamos hasta el horizonte
a encontrar la prosperidad.

MODALITAT: Poesia anglès

Alicia Alonso

A LOVE LETTER

London, 7th april 2008

Dear Samantha,

If you're lonely, you know I'm here waiting for you.

I miss you and sometimes I feel you are staying with me.

When I close my eyes I imagine your blue eyes, your red lips and your long hair but when I open my eyes and you aren't here I feel very sad and I miss you. I'm very happy when we are together.

I'd like to kiss you, hug you and say to you how much I love you.

When will we meet? I'm very lonely without you.

I love you.

Celeste Domínguez

Categoria: 1r Cicle ESO

VICTÒRIA

1r PREMI

MODALITAT: Dibuix blanc i negre

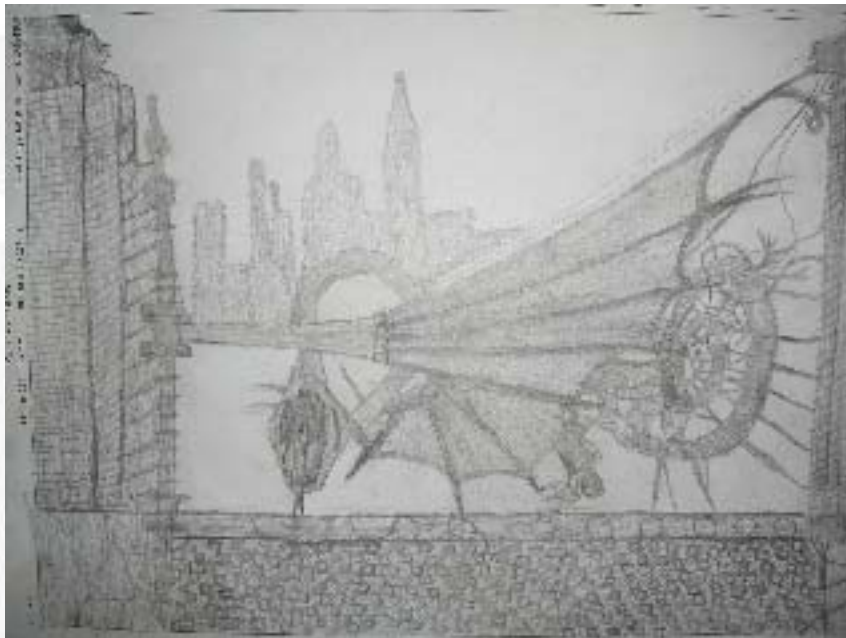
Paula Marcé

PLATA

1r PREMI

Linda Inés Ceballos

PUERTA DRAGÓN

MODALITAT: Fotografia color

Judit Ferrer

LA FONT

Judith Bassa

UNA PETITA GRAN DIFERÈNCIA

Era una nit ben clara. La lluna brillava. Les estrelles dibuixaven gracioses formes en el cel. Aquest semblava una immensa massa homogènia, sense cap núvol que destaqués en aquella taca negra.

En aquell moment, dos éssers vius acabaven de néixer. En Talin i en Sarhid.

En Sarhid va néixer en una petita cabana, entre palla.

En Talin va néixer en un lloc especialitzat per ell, modern i amb una tecnologia avançada.

En Sarhid era negre. Quan va néixer el primer que va sentir va ser com els seus pares discutien sobre què era el que havien de fer amb ell. Eren massa pobres com per permetre's el luxe de tenir més despeses, i un fill en comportava moltíssimes.

En Talin va ser rebut amb grans somriures i gran entusiasme per la seva família, que portava molt temps esperant i desitjant aquell moment.

En Sarhid vivia a l'Àfrica. Va créixer envoltat de pobresa, en una cova d'on aviat els seus pares el van fer fora i es va trobar al carrer. Creien que el nen era prou gran per espavilar-se sol, i van considerar que abandonar-lo seria el més oportú.

En Tallin vivia en una mansió enorme. Una casa agradable amb totes les comoditats que necessitava i més que li sobraven.

En Sarhid es llevava cada matí d'un tros de cartró que li feia de llit, es vestia amb quatre parracs i s'endinsava en aquells carrerons negres i foscos. La tasca més important del dia, i la que li ocupava la major part del temps, era buscar menjar. Pidolava i robava si feia falta, perquè era conscient que només el seu esforç el salvaria.

A l'altra banda del món, en Talin passejava entre els arbres verds del seu jardí. Jugava amb el vent que li acariciava suaument la pell i amb unes

fulles que no paraven quietes. De menjar li'n sobrava, alguns cops el tirava per terra i es negava a menjar-se'l. Vivia sense preocupacions, sense quasi bé esforços i tenia una vida fàcil i senzilla.

En Sarhid volia anar a l'escola. Aprendre. Sortir d'aquell malson que l'ensopia cada dia més i més. Volia jugar, saltar, riure, coses que ni coneixia, ja que la felicitat mai l'havia acompanyat.

A en Tallin en canvi, l'escola no li feia falta. Tenia tot el que volia i necessitava al seu abast. La gent quan el veia el mirava dolçament, i l'acariciaven tot dient com de maco era. De moixaines doncs, ni li'n faltaven pas. Tenia tota la família als seus peus, bàsicament, era l'alegria de la casa.

A en Sarhid en canvi, la gent no el mirava pas. Alguns, quan el veien, apartaven la mirada, l'ignoraven. No volien veure com un nen moria de gana i ells tot i poder salvar-li la vida es rentaven les mans de la manera més fàcil. Altres el miraven amb fàstic, repugnància, indignació com si no fos més que un tros més de carrer, brut i negre.

I així eren les seves vides, tan diferents l'una de l'altra. En Tallin tenia una vida fantàstica, sense greus problemes i amb molt amor. Mentre que en Sarhid havia d'esforçar-se a sobreviure, mentre dins seu s'anaven creant somnis que segurament mai podrien fer-se realitat.

Està clar que entre els dos hi ha grans diferències. La diferent manera de viure una mateixa vida. Les diferents oportunitats que tenen cada un. Els diferents reptes a seguir. Però sabeu quina és la diferència més gran?

Doncs que en Sarhid és un nen negre africà, mentre que en Talin és un pagès anglès.

De veritat hem de permetre que un gos visqui millor que una persona?

HORIZONTE FUGAZ

Pequeñas estrellas de colores se unían y separaban en un eterno fondo de negro, que al final, acabó en luz. Por fin; la libertad.

Finos rayos de luz le hicieron removerse en la cama. Lanzas puntiagudas, filtrajes del Sol a través de los férreos barrotes que ejecutaban su condena por asesinato.

Hacía ya tiempo que Mario aceptaba su condena con resignación, y aunque dentro de su ser existía la certeza de que era inocente, sabía que eso no servía para nada.

La rutina y la monotonía son parte del preso, pero el abogado donostiarra solo ansiaba la libertad, una libertad que quedaba lejos aún: restaban veinte años para que finalizara la condena. Un istmo interminable.

Algo cambió en mario. Quizá su visión de los presos: Hombres privados de su libertad, autómatas sin saberlo, escondidos en inmensas corazas de fuerza

y brusquedad, escondidos tras la piel de un presidiario, sin verdadera personalidad.

Era difícil para Mario conseguir la libertad, las rutas en las que pensaba eran inconcebibles procedimientos imposibles sin el material adecuado, cosas que había oído o visto en televisión no eran factibles: No había forma de tomar pastillas, ni de clavarse un cuchillo – eran de plástico en prisión – ni colgarse con nada, ni lanzarse de un quinto piso...

Solo consiguió imaginar una forma: Durante una comida se escondió una cuchara de plástico y se la llevó consigo a su reducida celda. Una vez allí la rompió y se la tragó; Después, con asombrosa facilidad, se tapó la boca con las sabanas e intentó de nuevo tragar la cuchara, que quedó clavada en su cuello, impidiendo que respirarse.

La falta de aire le inundaba y el dolor le obligaba a cerrar los ojos. Pequeñas estrella de colores se unían y separaban en un eterno fondo de negro, que al final, acabó en luz. Por fin; la libertad.

MODALITAT: Fotografia color

Jordi Castellasgué

DUNA

UN RINCÓN VACÍO

Desde joven me ha gustado el silencio: es la única forma de escuchar. Nada nunca permanece callado, ni nadie. Por eso, nadie, ni nada, escuchan a su alrededor, a todo aquello que murmura y, cómo no, tampoco escucha. El silencio habla, y mucho. Las hojas que se desprenden de los árboles con su leve movimiento, suspirando al viento. El agua que gotea en la fuente donde las abejas silban con el pataleo de sus alas al son del huracán invisible. El niño risueño que espira notas de alegría que se unen a la nada mientras catapulta la pelota que se desliza limpiando el suelo de sonidos dormidos. Los padres que esperan al habla constante de la churrería que fríe el posterior crujir de unos churros de aceitosa musicalidad. En fin, todo un concierto de sensaciones silenciosas.

Hoy, de nuevo, se despierta el silencio en la plaza de mi vida. Como cada día, sentado en el mudo banco de mi oficina contemplo todo lo que pasa a mi alrededor, observo con atención el ir y venir de los pasos apresurados de la gente, de sus conversaciones difusas que se entienden en la proximidad y se desvanecen en la lejanía, de todo lo que ocurre, de todo lo que se ve y de todo lo que no se ve, pero se escucha. Así desde hace ya treinta años, escribiendo sobre la vida en la plaza de mi vida, donde desconocidos se cruzan, se miran y siguen en un abrir y cerrar de ojos su rumbo. Todo un mundo que nunca se detiene y que evoluciona como el placer del bombón de chocolate que se derrite en el paladar.

En mis primeros años de observador objetivo y crítico de aquella plaza que pronto se convertiría en la plaza de mi vida yo era un loco licenciado – eso dijeron de mí– que iba a sentarse en un banco a escuchar a lo largo de toda su silenciosa

existencia ese entorno de destinos que se encuentran durante escasos segundos para desaparecer al instante por pisadas fugaces. Y eso hice. Empecé solo, pero pronto brotaron como setas *locos* que también comenzaron a observar y a analizar el entorno en muchos rincones del mundo. Fue el principio de una generación de *locos* que pronosticamos el futuro democrático de nuestro país, el cambio climático, la era de los avances tecnológicos, el envejecimiento de la población, la excesiva dependencia al petróleo, entre muchos otros aspectos de este mundo que hemos construido y en el que vivimos, lleno de sonidos que desaparecen para siempre mientras surgen con la espontaneidad de una palomita melodías renovadas de diferentes lugares, colores e intensidades. Toda una sinfonía siempre sorprendente, pues nunca se repite, aquí, en la plaza de mi vida.

¡Qué recuerdos! Desde el día que nos conocimos todo ha estado cambiando. Aún me acuerdo de tus heridas de guerra, de tus deseos derrumbados como las ideas del pasado y de las cenizas de esperanza esfumada que el viento se llevó. Tus lágrimas, que nadie escuchaba, escondían el terror de la procesión de la muerte, de todos esos ojos que lo decían todo, pero nunca vencieron al silencio. Siempre pensé que lo nuestro duraría poco, después de todo por lo que pasamos. Éramos jóvenes sin rumbo, seres deambulando por este lugar hostil por el que luchamos y por el que nos dejamos la vida. Por suerte, todo cambió. ¿Te acuerdas cuando hablaste, justo allí, donde nadie pudo hablar en el pasado, y mostraste al mundo la crueldad de esta tierra, de nuestra tierra? Ese día empezamos a construir nuestra nueva esperanza, y aquí estamos. Hoy todos se acercan a ti y juegan en el

aire libre que levantamos, mientras otros hablan sentados en la fuente que nunca goteaba, ¿recuerdas? Nunca goteaba, quién lo iba a decir. Y en el bar del sr. Miguel –ahora es un café muy moderno- siempre hay jóvenes besándose apasionadamente junto al calor de la espuma del *capuchino*. Sorprendente, ¿no crees? Nunca olvidaré nuestro primer beso. Me sentí libre por primera vez en mucho tiempo.

Te cuento esto que ambos ya sabemos porque hace unos años, cuando quise quedarme contigo una noche –perdona que sólo me quedase unos minutos- me sorprendió ver a personas durmiendo en los bancos. Nunca te lo comenté, pero fue algo extraño para mí. Antes teníamos que vivir escondidos, pero siempre encontrábamos un lugar donde pasar la noche. Ahora nos escondemos voluntariamente de toda realidad que duele y evitamos cualquier indicio de todo aquello que sabemos que no va bien. Entre tu belleza de éxito y futuro, amor mío, se esconde una situación lamentable, ¿nunca te habías fijado? ¿Por qué no me lo dijiste? En ese momento me sentí la persona más cruel del mundo. No soportaba saber que podía pasarme la vida observándote, viendo el tiempo pasar a lo largo del día para volver a casa al acabar la jornada, mientras en el mismo banco el tiempo de algunas personas se congela cada noche como el frío de una vida vacía. No pude con esa realidad e hice lo que todos hacen: huir. Huí de la verdad, de lo obvio, de lo que no había conseguido averiguar después de muchos años observando tu mundo, ese mundo que construimos años atrás. Esa noche también dormí en casa.

Desde entonces –me imagino que ya te habrás dado cuenta- te escucho desconfiando, dudando de todo. Ya no busco en ti la belleza de ese concierto de sensaciones silenciosas, sino la nota desafinada de tu hermosura.

Parece que hoy, finalmente, lo nuestro se ha roto para siempre: ya no hay bancos en la plaza de mi vida. Y me parece absurdo, ¿y qué si ya no están? Me quedo observando desde el bar del sr. Miguel aquel rincón vacío y me doy cuenta que nunca hubo algo para mí. ¿Cuándo llegué yo a ver un banco? Te vi a ti, mundo cambiante, pero nunca vi mi vida, nunca me encontré a mí mismo, pues tú me consumías. ¿Quién soy? Me toco la cara y noto la barba descuidada de hace unos días, quizás meses o años. El problema es que no sé cómo es una barba descuidada. Me fijo en el rincón vacío y veo que al fondo hay un panel informatizado que anuncia constantemente la hora y la temperatura. Nunca llegué a verlo. Siempre observándote; a ti, mundo, a ti. Me fascinó analizar tu funcionamiento, juzgarte y aconsejarte. Pronostiqué muchas de las cosas que te están pasando, y seguramente deduciré tu futuro, pero quién soy yo para estudiarte si sólo conozco de mi vida un rincón vacío.

Camino toda la tarde sin rumbo. Ya de noche, encuentro un lugar donde estirarme e intento dormir. Veo a un hombre a lo lejos, desarreglado, con algo de barba. Me observa, parece que piensa. Al poco rato se aleja. Después de tanto tiempo intento escuchar de nuevo el silencio, pero ya no me dice nada.

SOURIRES NOIRS

Ils sont arrivés un jour étouffant. Pourtant, les bizarres voyageurs devraient avoir su qu'en Afrique il y a peu de jours où la chaleur n'imprègne pas les corps des – comme on les appelle dans le continent noir – *face-de-lune*. Ils respiraient très fort quand ils sont arrivés au village. Des garçons couraient entre les austères cabanes en terre cuite, et le retrouvé plaisir d'entendre le bruit de l'agglomération en boue a fait oublier aux voyageurs la terriblement solitaire semaine dans le désert du nord de l'Afrique. Les gens du village avaient entendu des légendes sur des hommes de la couleur blanche qui venaient de très loin et erraient mystérieusement dans le désert. Les enfants connaissaient bien ces histoires, ainsi, ils ont été les premiers à donner la nouvelle au conseil de sages. Les hommes étaient partis, car ils devaient aller chasser, mais le caïd du village était là, donc, selon les histoires des grands hommes, il avait plus de cent ans. Les *face-de-lune* ont été bienvenus, et les gens se sont rendu compte qu'ils apportaient trois grands coffres avec eux, des objets très particuliers.

En attendant les hommes du village, les gens n'ont pas pu résister la tentation de les toucher, prendre leurs machins et s'interroger eux-mêmes sur la mystérieuse couleur des visiteurs. Quand les hommes sont arrivés, les hôtes ont commencé à sortir des choses de leurs coffres. Ils parlaient de mieux vivre, ils disaient tout le temps que c'était très dommage de leur situation, mais que la civilisation occidentale allait les aider. Avec dédain et la plus innocente de l'ignorance, les habitants

du village ont pris tous les objets précieux et ils les ont mis dans une grande cabane, près du centenaire baobab. C'est là où les visiteurs ont passé la nuit : le lendemain, ils sont partis entre larmes et sanglots, après avoir pris des photos avec les plus petits des africains.

Cette nuit-là, quand ils étaient déjà partis, le caïd est entré dans la cabane à l'abri du baobab. Le reste du village l'attendait dehors, impatientement. Il a pris un objet très bizarre. Il avait de petits boutons et de choquantes flèches et dessins. Il est sorti. Tout le monde a regardé comme il a élevé le machin avec ses mains. Deux secondes après, tout le village était en train de rigoler. Ça servait à quoi, cette pierre grise ? Cette nuit-là, ils se sont moqués des êtres qui avaient besoin de ces pierres pour être heureux et, quand même, ils ne l'étaient pas. Ils se sont moqués des gens qui croyaient qui vivaient mieux dans un monde de haine, injustices, jalousie et mal. Ils se sont moqués des personnes qui ont pleuré parce que eux, les africains, n'avaient pas de pierres grises avec des boutons, flèches et dessins. Entre le grand bruit, il a fallu dire juste une chose : Ils sont fous, ces *face-de-lune* ! Soudain, une femme de la couleur de la terre a commencé à chanter d'anciennes chansons. Les cris étaient chaque fois plus forts. Cette nuit-là, ils ont tous dansé pour remercier les esprits de ne pas être comme les bizarres voyageurs. Cette nuit-là, ils ont tous dansé autour du feu, vaillant guépard.

VIE ARTIFICIELLE

Il y a une semaine que je connais l'ironie de ma vie. Je me sens bizarre. Tout me paraît irréel. Ma vie a été consacrée à accomplir les ordres de mes dieux. Mais, maintenant, j'ai découvert la vérité. Qu'est-ce que je dois faire ? Je ne peux pas abandonner la vie que tous ceux que j'ai connu ont construit pour moi avec tant d'effort. Pourtant, je suis obligé à le faire. Il n'y a plus de directrices pour moi, et, en conséquence, je n'ai plus de destin, je n'ai plus de futur, car le chemin que je devais suivre a été effacé brusquement.

Dès que j'étais petit, je m'étais demandé le pourquoi de mon apprentissage, qui a été toujours très stricte. Quand je suis arrivée au monde, j'ai su que la vie ne serait pas en rose. La douleur que j'ai senti près de mon cul quand le docteur m'a tapé avait été crucial. Le froid, les bruits, l'odeur... Autour de moi tout était chaos. J'étais confondu. Je ne voulais que retourner dans le ventre de ma mère, où tout était tranquille et silencieux, où il n'y avait pas de docteurs qui tapent sur le cul. Peut-être j'aurais dû prendre ma première image du monde –le monde où je devais vivre jusqu'à ma mort-, un monde violent, brusque et sans sens, comme véritable.

Pourtant, pendant mes premiers ans de vie, mes parents se sont occupés d'effacer cette image, en me montrant une vie structurée, organisée, qui, apparemment, avait une direction et un sens très clairs. Et moi, je dois le dire, j'ai oublié, après un temps indéterminé, le monde réel, celui que j'ai vu à mon arrivée. Mon existence artificielle, créée par mes parents et grossie pendant les années suivantes par mes amis, mes maîtresses et, aussi, mes amoureuses, a occupé son lieu. À ce moment là, je ne me suis rendu compte de ce qui se passait. Le change a été d'une subtilité extraordinaire.

Je me suis adapté très rapidement à ma nouvelle vie mécanisée et complètement automatisée. Tout était prévu. Il n'y avait pas de surprises. Il y avait la routine, la monotonie, et, surtout, la direction et le sens, très marqués, éclairés par la main de la société à qui j'appartenais. Mon destin était décidé. Je savais ça. Est-ce que j'aurais dû me révolter ? Aurais-je dû faire un effort pour casser les règles qui m'avaient été imposées ? Aurais-je fui des mains de mon existence irréelle ? Mais je ne savais pas quoi faire. J'étais jeune, très jeune, et j'avais d'autres priorités –jouer, dormir et manger, principalement- qui n'étaient pas liées à mon futur.

Ma vie a avancé jusqu'aux trois ans. J'étais un enfant gai qui obéissais toujours mes parents, qui s'avaient occupé de moi dès ma naissance. Je ne savais rien de la vie. Je vivais dans une boîte qui me protégeait du monde extérieur. Je ne connaissais que mon père et ma mère. J'admirais l'homme qui m'avait acheté mon tricycle. J'adorais la femme qui m'avait nourri avec son lait. Je croyais que je les connaissais. Les choses n'étaient pas si simples. Ils étaient aussi inconnus que les gens invisibles qui se promenaient autour de moi, sans se montrer.

De toute façon, ils ont été mes guides. Ils m'ont toujours communiqué mes objectifs, avec de la subtilité, mais aussi avec de l'autorité. Ils ont construit le chemin qui, quelques années plus tard, m'emmènerait où je me trouve aujourd'hui.

Il y avait sept mois dès que j'avais fêté mon troisième anniversaire que mes parents m'ont emmené à une piscine publique. L'objectif était clair. « Tu dois apprendre à nager », m'avait dit ma mère ce jour-là. J'étais un enfant qui jamais avait une

réplique, comme je vous ai fait savoir avant. Les paroles de ma mère ont pénétré dans ma tête. Je n'ai pas essayé de lutter contre elles, car m'ont paru inoffensives. J'ai accepté le futur que mes parents avaient décidé pour moi, sans me questionner leurs raisons, sans me demander si ç'était, effectivement, la réalité totale, où seulement ma propre réalité, construite pour moi mais sans moi. J'ai appris à nager, mais je ne sais pas pourquoi. Tout le monde disait que c'était très important, mais je ne lui voyais pas une application pratique.

Pendant mon enfance mes parents, en premier lieu, et après mes maîtresses, ont lutté pour donner à mon apprentissage de la vitesse. Il paraissait que le temps leur manquait. Je ne comprenais pas la raison de toutes ces presses, mais j'obéissais.

À quatre ans j'ai commencé mon cours de piano. D'après ma mère, savoir jouer un instrument devait aider beaucoup, encore que je ne lui vois l'utilité. Pourtant j'étais content, j'aimais bien jouer mon petit piano, écouter ma musique, et aussi le silence qui venait après que la dernière note disparaissait. Le piano, petit à petit, est devenu synonyme de tranquillité, de calme, d'état originare, car quand j'en jouais, je sentais qu'il n'y avait que moi et l'instrument.

À six ans j'ai commencé aller à l'école. Le premier jour, mon père m'a emmené jusqu'à la porte d'entrée et là il m'a dit que je devais profiter le temps, car je ne pourrais jamais retourner au passé. Ses paroles m'ont fait sentir un peu confondu. Il voulait dire quoi, mon père ? Je l'avais entendu, mais je ne l'avais pas compris. Malgré ma confusion, je m'ai suis rendu compte que j'étais un peu perdu. Mon père m'avait donné des instructions mais je n'avais rien compris. Quoi faire ? J'avais toujours suivi les directrices de mes parents, et des qui se trouvaient autour de moi.

Je me trouvais dans un lieu plein d'enfants qui couraient. Il y en avait beaucoup, mais personne ne me disait ce que je devais faire. Je me suis senti seul, abandonné à mes résolutions, desquelles j'avais peur. J'ai senti, autrefois, le chaos de mes premières minutes de vie. J'étais un étranger qui venait d'entrer dans un nouveau monde. Un monde qui était aux autres. Un monde qui me faisait sentir de l'insécurité.

Mon bonheur –ou mon malheur– a provoqué l'arrivée d'une jeune fille. Elle était assez belle, à mon avis. En plus, elle m'a ordonné, avec des mots clairs : « Allez dans la classe ». Ça m'a fait plaisir. Je savais quoi faire, je devais aller où elle m'avait dit. Quand j'étais en train de traverser la cour de récréation, je me suis rendu compte que les enfants qui jouaient étaient de la même espèce que moi. Je n'étais pas un étranger, car je savais quoi faire. La maîtresse me l'avait dit.

Avec l'aide de Laura –ma maîtresse– l'école est devenue un lieu qui représentait ma seconde vie. Là, mon apprentissage est devenu plus rapide, plus stricte, plus ordonné, plus structuré... Les jours se suivaient les uns aux autres, sans se distinguer entre eux, car tous étaient égaux. J'aimais que ma vie fût si facile. Je ne devais que suivre chaque jour le même patron. Me lever, m'habiller, aller à l'école, rentrer chez moi, faire mes devoirs, me coucher... Me lever...

À l'école j'ai connu l'amitié. Elle n'était pas une amitié sincère. Mes copains, qui étaient en peu plus libres que moi, me disaient : « Aujourd'hui, nous ferons du basket ». Et moi je ne disais rien, bien qu'il y ait eu des jours où je n'avais pas envie d'y jouer.

Quelques années plus tard je suis entrée, par première fois, dans le hall de l'école secondaire. J'avais douze ans, et j'étais nerveux, mais aussi

excité. On m'avait dit que l'institut était un peu dur, mais ma vie suivait son cours de manière précise et exacte. Le chemin était aussi clair que le premier jour. Il n'y avait pas de chaos, duquel je n'avais pas du tout envie.

Après quelques semaines, ma maladie d'apprentissage s'est accentuée. Mes parents ne voulaient écouter de ma médiocrité. Les biens les dérangent. Mon père me disait que je pouvais faire plus que tous mes copains. Que je devais le faire.

J'ai dû faire de grands efforts, mais je suis arrivé plus haut que la plus part de mes amis. Cependant, encore que je fusse plus intelligent académiquement ils pouvaient faire de moi ce qu'ils voulaient. Ma vie était suivre des instructions, accomplir d'ordres sans rien me questionner.

Grâce à mes bonnes notes j'ai reçu une bourse pour aller à l'université. En premier lieu je me suis senti un peu terrorisé, car je devais choisir ce que je voulais étudier à l'université. L'indécision n'a pas beaucoup duré. Mes parents m'ont obligé à étudier de l'architecture. J'ai été enchanté. Je n'aimais pas trop l'architecture, mais je savais quoi faire.

Ma vie était d'une sécurité alarmante, tout se succédait, les jours, les semaines, les ans... Quand j'avais trente ans, j'ai pensé que je ne comprenais pas les gens qui avaient le besoin de croire à un dieu imaginaire. J'avais beaucoup de dieux, et tous se trouvaient autour de moi. Mon destin et mon futur se présentaient très clairs à cause d'eux, car je suivais toujours leurs directrices. Ils étaient mes guides. Ils étaient imbattables, ils savaient toujours quoi faire dans une situation déterminée.

Ils le savaient jusqu'à ce que je suis tombé malade. Je ne sais pas comment ça m'est arrivé. Un jour je suis allé chez le médecin. Il devait me donner le résultat des épreuves. Il s'est montré triste quand il m'a dit que j'avais un cancer terminal. Je ne l'ai pas compris. J'avais mes dieux, qui me disaient toujours le chemin que je devais suivre pour avoir de futur.

Mais cette fois les choses n'ont pas été comme toujours.

Je me trouve dans un hôpital, en attendant la fin de ma vie artificielle. Mes dieux m'ont menti. Ils n'étaient pas des créatures supérieures. Ils étaient des humains comme moi. Des humains fragiles, avec une vie limitée, qui se battaient avec le temps en sachant qu'ils étaient toujours en train de perdre. Qui faisaient des efforts pour avoir une vie stable et sans surprises en sachant qu'en une seconde les choses pouvaient changer complètement. En sachant que sa vie pouvait finir en un moment de malheur.

Ils m'ont aidé à réussir mes examens, à trouver un travail. Ils m'ont donné les instructions nécessaires pour bâtir mon futur. Un futur éclairé. Un chemin long à suivre qui, apparemment, n'avait pas un final. Ils pouvaient m'apprendre tout ça.

Mais tous ceux qui étaient autour de moi ont été, pendant toutes leurs vies, vivants. Ils n'ont jamais été morts. Personne ne savait comment mourir. Personne n'avait mort jamais.

Ma vie a été consacré à suivre des instructions, des règles, des directrices, des ordres. Ma vie a été une série de jours, de semaines, de mois, d'années, qui était dirigée par ceux qui je croyais mes dieux. Tout était illuminé.

Mais le mouvement circulaire de ma vie a fini. Maintenant le mouvement est linéal, et s'approche à sa fin. Et, en ces moments, une seule question marche sur ma tête : « Qui va m'apprendre à finir ma vie ? ».

Et, ensuite, je me rends compte que je n'ai jamais eu ma propre vie. J'ai eu, pourtant, une existence. Et moi, je ne l'ai pas profitée. J'ai laissé que la société fasse d'elle ce qu'elle veut.

J'ai laissé que la société grossissait mon égo d'automate irrationnellement, jusqu'elle a fermé la porte à mon futur, mais aussi à mon passé, en me laissant attrapé dans mon présent. Un présent où il n'y a que de l'horreur, parce que je me sens perdu dans la réalité réelle, qui est habitée seulement par des enfants qui viennent de naître et par des êtres humains qui sont en train de mourir.

Guillem Sánchez

MODALITAT: Prosa anglès

REQUIEM FOR LOST TIME

It wasn't a madeleine but a chocolate cookie what remembered him who he was. Actually, it was what made him return to the real world. Indeed, it would be more accurate to state that it hadn't recalled him who he was, but who he had once wanted to be. Being ninety-five, feeling the strength of the death's hands, of the time's claws, he had the misfortune of remembering what he had wanted to be in the past – and I say misfortune because his grimaces told about lots of things, perhaps too many –. But it was too late. His brains had started to work and, just like a rocket, he travelled to several years ago.

He had declared himself free, and now he was as slave to the world as those who he used to laugh at. ¿Had he done what he had always wanted to do? He had dreamed of being happy... He tried in vain to not to answer the question that had just turned up but, as I said, it was a merely futile effort, as he found himself unable to avoid answering: no, he wasn't happy at all. ¿If he was, why on Earth would he be thinking of this kind of questions? He had had dreams, he'd wanted to travel, he'd wanted to be and to feel, he'd

wanted to give life, to make others feel. However, he had been conceited and domineering, selfish and mean, reluctant to give, contemptuous of the others. And now, he and his life were just toppling over.

Every second that went by a new interrogation assaulted him. The old man, lying in a corner in the lonesome room, looked through the window. It was raining, wasn't it? He had lived, hadn't he? With a pang of grief, he realized he hadn't, and he felt sorry like nobody but those who know the end is near can do. He closed his eyes hard, trying to fix what couldn't be fixed or, maybe, wishing the end to come as quick as possible.

Feeling dizzy, he found himself in his 16-year-old body lying on the bed. The eerie midsummer night's dream had released him, and he calmed himself down swearing that he would pursue his dreams, that he would never get out of his way, that his future would be better. Life had given him a new chance, and the fear of the responsibility and the euphoria for the end of the nightmare were mixed in his teenage brain. He got up to drink a glass of water. A strange chocolate taste burnt in his mouth.

De llum, brisa i futur

Ocell del sol etern
que sempre voles alt,
que busques en l'aire
el camí de l'esperança,
com t'ho fas?

Són les ales o el vent?
És la claror del dia
o la brillantor de les estrelles?
És el blau del teu món ennuvolat
o el blanc d'un conte inacabat?
Com t'ho fas, pirata del cel?

Sempre que et veig
et vull seguir pel passeig
de pedres de ciment.
Trista trobo ma vida,
et miro i t'admiro.

El mur dels barrancs,
la foscor de l'aire,
l'aroma de la xocolata calenta

que domina les terres
de caixes per omplir.
Encara existeix, sí,
un món paral·lel.

Per què no ens mires?
També volem un lloc
on nedar sense ofegar-nos,
on caminar sense caure,
on volar de felicitat.
Com t'ho fas,
supervivent d'un món inexistent?
Quina vida la teva!
De color d'or, plata i bronze;
de llum, brisa i futur.
Quina vida!

Ocell del sol etern
que sempre voles alt,
que busques en l'aire
el camí de l'esperança,
què hem de fer?

CON UNA SOLA MIRADA

Con una sola mirada
ya le basta a mi alma
para hacer una imagen de ti
que me haga sonreír.

Sé que parece difícil,
pero no puedo dejar de imaginar
tu rostro puro que al brillar
me haga llenar de felicidad.

Unos instantes mágicos
son los que paso a tu lado
mirándote, acariciándote,
llenando mi cuerpo de luz interior.

Cuantos momentos desearía
colgarme de tu boca
y vivir junto a ti
cada noche que estés allí

No dejes de mirarme, luna,
que cuando no te vea
será mi mayor pesadilla
y no podré vivir tranquila.

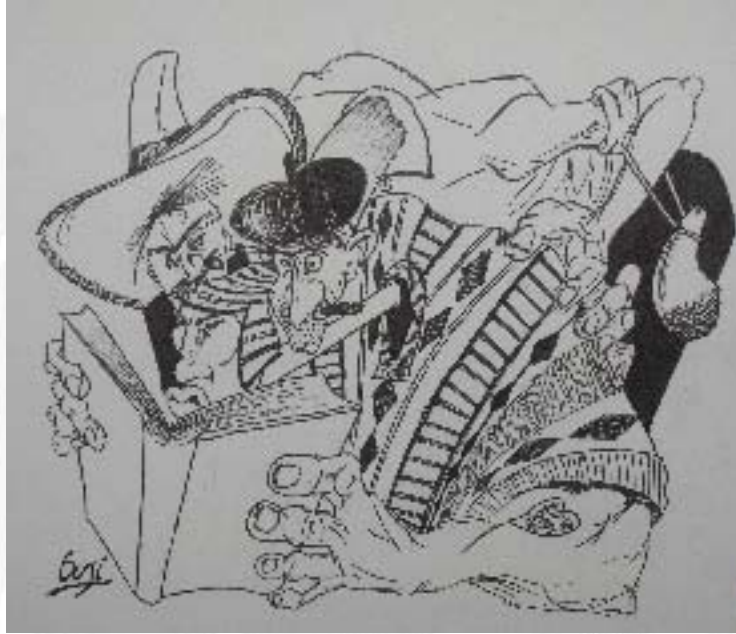

Marc Clopés

Categoria: Batxillerat

1r PREMI

CURIOSITAT

MODALITAT: Fotografia b/n

Miquel R. Laguillo

TAN POC ESPAI I TANTA
DIFERÈNCIA

1r PREMI

MODALITAT: Fotografia color

Sergi García

SOMNIS DE
LLIBERTAT

1r PREMI

MODALITAT: Tecnologia

Pere Calopa, Oriol Aragón

AEROGENERADOR,
L'ENERGIA DEL FUTUR

1r PREMI

MODALITAT: Poesia català

Josep Viñas

LA SEGA

Quan comença l'estiu
grogueja el camp de blat
la guatlla té el niu
endins del sembrat.

Espiga daurada
fruit de la llavor
que fou sembrada
en acabar la tardor.

Amo i masover
d'adreça cap al camp
tant se val festa o feiner,
puix tot el jorn segaran.

Amb la falç i l'esclopet
sota un sol batent
treballant tant l'avi com el vailet
de trenc d'alba fins a cel rogent.

Fileres de garbes ben lligades
solquen el rostoll
al mas seran portades
sols en quedarà el boll.

D'una era groguenca i empolsada
cal destriar la pallofa del gra
puix de la palla separada
un gran paller es farà.

MODALITAT: Prosa castellà

Juan Manuel Vargas

SOFRITO

Le dio dos vueltas más a la cucharita dentro del café y se lo tragó de un solo golpe. No se dio cuenta que llevaba más de setenta vueltas de cuchara, ni que el café estaba tan caliente, no le quemó, no le importaba. Su mente estaba terminando de habituarse a vivir el día en que su vida dejaría de ser su vida, para convertirse en una vida distinta, la de un perseguido, la de un ilegal.

Se dirigía hacia la puerta del comedor, cuando giró sobre sus talones y se persignó, en un gesto temeroso que parecía una despedida de ese santuario de buena fe que había sido hasta ese mismo minuto su casa. El hogar que le dio alegrías, que le acogió cuando su padre se marchó para siempre, el lugar en el mundo donde volver las noches de lluvia. Su casa, su guarida, el orgulloso logro de sus abuelos. Saludó con su gesto a sus padres, a su abuela, a todos los que habían pasado por ese comedor sin siquiera imaginar que él podría ser un día el despojo que era. No sintió pena, ni rabia, ni vergüenza. Ya estaba metido en una espiral

que le llevaba como un violento torbellino hacia la vereda de los fuera de la ley.

Sintió el frío del metal en su cintura, la dura pistola hacía tan incómodo caminar que pensó que todos los ojos del mundo veían su dificultoso andar. Era la primera vez en su vida que llevaba un arma encima, le pesaba una tonelada en el cinturón, por sus manos corrían ríos de sudor y casi se podía sentir el temblor de sus dedos; a veces el miedo se huele. Ojalá no haga falta ni sacarla, pensó, ojalá no haga falta ni tocarla.

Bajó del metro y siguió tres calles, ya estaban todos en la puerta del bar. Listos para subir al coche, para bajar en la puerta del banco, para oír la alarma sonar violentamente, para encontrarse frente a la policía y listos para lo único que él no estaba listo: para escapar a balazos, carretera abajo. Escuchó que le decían que estaba rodeado, respondió que hacía diez años que estaba rodeado. Rodeado de impuestos, de deudas, de falta de trabajo, de oportunidades, de sueños y de ilusiones. En la siguiente milésima de segundo pensó que nadie le podría enseñar a ser un perdedor.

El primer tiro le dio en la mano derecha, el ardor apenas se sentía por la adrenalina que volaba por sus venas. Giró para enfrentar a quien le disparó y fue cuando sintió ese empujón en el pecho que le tiró sobre la pared. El esternón le quemaba por dentro, sentía la humedad que bajaba por el costado y apenas, con la vista nublada, veía un vestigio del humo que subía desde su chaqueta.

Por un momento quiso quedarse a pensar en ese humo, tumbado en la vereda y con la cabeza apoyada en el borde de la pared del banco. De pronto vio el humo de la cocina de su madre, vio las manos de su mamá cortando el ajo, ella siempre lo cortaba al medio sin llegar a separar las dos partes, luego le hacía unos cortes transversales haciendo un cuadrículado perfecto, después bajaba el cuchillo dejando caer unos cubitos pequeñísimos, hermosos, perfectos. Unos pedacitos de marfil que perfumaban toda la casa, que le daban al hogar ese olorcito que inundaba hasta el más minúsculo rincón. El mismo que tenía su madre en las manos, el de su delantal, es de sus besos. Inmediatamente picaba el pimiento, un mar de trocitos rojos y verdes bañaba la tabla de cortar. Algunas gotas salpicaban la mesada, desbordando la madera, y caían en forma de cuadraditos lustrosos. El pimiento manchaba la tabla de cortar, la disfrazaba, le daba alegría. Es de las pocas verduras que deja un rastro inconfundible a su paso, eso le gustaba del pimiento, su marca distintiva. Como esas personas que dejan siempre un recuerdo, una imagen, aquellos seductores cuya personalidad no pasa inadvertida jamás. Ahora le tocaba a la cebolla, la reina de la cocina, señora del sabor que les había acompañado en todo momento. Tanto en épocas de bonanza como en las de cinturón más apretado, la cebolla había estado en su mesa regalando sabor, alimento y las lágrimas de siempre. Casi como pidiéndole permiso, su madre, la deshacía en juliana, para dibujarle otro corte en sentido contrario, que convertía a la redonda cebolla en una delicada montaña de cristal. Cuando todo estaba perfectamente cortado, el oro líquido y verdoso caía parsimonioso a la sartén. El aceite merecía un verdadero ritual en ese hogar humilde que había aprendido a valorar su presencia. Caía un chorro que, con la luz que entraba por la ventana, regalaba unos brillos llenos de magia. Por un instante la pared de blancos azulejos se volvía dorada y él

podía imaginar esos tesoros de los cuentos infantiles. Recién cuando el aceite alcanzaba la temperatura correcta, comenzaba la danza de los ajitos. Solo faltaba un vals de Chopin para hacerlo más perfecto, en un mágico instante que parecía un regalo del cielo. Luego caería la cebolla con un sonido precioso que le recordaba a aquellos discos de vinilo tan usados. Se le ocurría pensar en ese disco de los Beatles que gastó de escuchar mil quinientas veces, entre canción y canción, sonaba a cebolla friéndose, la de su madre. Cuando ponía el pimiento el sonido no era el mismo, sino uno más sordo y amortiguado; pero el olor era majestuoso. Los cuadraditos brillantes se iban acomodando en un movimiento permanente, como una multitud ansiosa que se codea buscando ganar su lugar. Después su madre ponía el tomate, perfectamente rallado, apenas con alguna semilla furtiva y sin el menor atisbo de piel. El secreto era la cucharadita de azúcar que le ganaba la batalla a la acidez, logrando un sabor redondo y equilibrado. Después el toque de sal salía de sus dedos como una caricia en un movimiento que nadie sabe hacer con tantísima ternura. Giraba la cuchara de madera oscurecida, esquivando las burbujas anaranjadas que se rompían dejando una coronita de mil bolitas de aceite. Probaba lo que pronto sería el manjar de la familia, con un pequeño beso que le daba a la cuchara, sus ojos se cerraban, asentía con un ligero movimiento de cabeza y, mirando con atención, se podía ver el placer que le producía, en las curvitas que se formaban tras las comisuras de sus labios. Era la manifestación de cariño más grande del mundo. Esa mujer amable, daba todo el amor de su corazón en cada vuelta de cuchara, en cada burbuja, en cada instante de esta ceremonia festejada a fuego lento en la intimidad del templo en que solo ella sabía convertir a la cocina. El humo espeso que manaba de la sartén, subía caprichoso y en su camino embriagaba. Igual que ese que tenía en el pecho.

Se miró la mano teñida de rojo y con el hilo de voz que le quedaba apenas pudo decir:

-Vengo a quedarme contigo, gracias por el sofrito, me ha hecho más placentero el camino. Aquí estoy, mamá, quieres que ponga la mesa?

Mònica Prat

REGALIMS

Categoria: Exalumnes...

1r PREMI

MODALITAT: Logo

Carles Gabarrella

1r PREMI

20 MINUTS AMB WILDE

La mirada del sr. Gris es va capbussar en el fons de la tassa de cafè que estava apurant.

Les 10:41. Encara li restaven 19min per tornar a la feina.

Quan palpava les butxaques de l'abric, que tenia a la cadira del costat de la seva taula del bar, pensava en les vegades que havia fet el cafè en aquell local des de feia 14 anys. 14 anys!

Mai s'havia posat a pensar en el temps de la seva vida que havia perdut en aquella feina.

Finalment les seves mans van topar amb el que buscava, un paquet de tabac per encetar que havia comprat ahir a última hora de la tarda.

El va obrir lentament intentant recordar l'última vegada que havia fumat. No sabia perquè, després de tant de temps, havia decidit tornar a comprar tabac. S'havia dit que només fumaria en cas d'emergència. Era com els triangles del cotxe que s'havien de tenir, només, per cas d'accident.

Es va portar la cigarreta a la boca i es adonar de la manca d'un petit detall, foc.

Va alçar la mirada cercant auxili i es va topar amb els ulls escrutadors del cambrer.

Va aixecar la mà i va fer el gest d'accionar un encenedor imaginari.

El noi va assentir, va somriure i es va apropar a la seva taula.

- *La cigarreta és el model perfecte del perfecte plaer. És exquisida i deixa a un insatisfet*- va dir-li tot apropant-li la flama.

El sr. Gris va inhalar el fum del tabac mentre contemplava la paret del fons de la sala i, com si fos una pantalla de cinema, va començar a projectar la seva vida en ella.

Els bons anys de facultat, les bogeries amb la colla d'amics, la seva primera xicota, l'aventura de buscar feina, el seu matrimoni, el dia que va entrar a treballar a la gestoria, el naixement dels seus dos fills, el seu divorci...

Com havia anat a parar a aquella cadira de bar?

Quan havia decidit posar la seva vida al **pare?**

Va pensar que potser ERA així i prou. ERA un home de mitjana edat. ERA un economista de saló i un comptable de peus a terra. ERA un pare de dues criatures, ERA...

La prudència el va interrompre per recordar-li que la cigarreta feia temps que esperava desprendre's de la seva càrrega. Va pentinar la taula amb la mirada per cercar el cendrer i va descobrir un diari doblegat que deixava veure un anunci de cotxes on es podia llegir: *Definir-se és limitar-se.*

- És cert - es va dir el sr. Gris. No tenia perquè ser res de tot això. Algú l'havia fet tornar així. Va intentar trobar culpables de tal atrocitat.

La primera sospitosa va ser la seva ex dona.

Com havia canviat des de que la va conèixer. Com havia dit el seu professor de literatura de l'institut, *tot art romàntic comença en el seu zenit.* I tenia raó.

L'Anna havia passat d'estimada a odiada, de companya a rival i de confident a inquisidora en pocs anys. Ell havia renunciat a les seves ales per ella i no recordava quan va ser el dia que va signar la seva capitulació.

Aixecà el cap i arronsà les celles per fer memòria del dia de la derrota. En aquell moment un tertulià del programa de ràdio que feia de banda sonora del bar, sempre en aquella hora, digué: *L'única manera en que una dona pot reformar a un home és molestant-lo a tal grau,* que ell arribi a perdre per complert l'interès per la seva existència.

El sr. Gris tirà de la màniga de la camisa per descobrir l'esfera del rellotge. Les manilles marcaven les 10: 51. Nou minuts per tornar a la vida real.

Recollí els objectes que tenia escampats per la taula, s'aixecà i es dirigí cap a la barra.

Escurà les monedes de la butxaca dreta del pantaló i va posar l'import exacte davant de la caixa registradora. No acostumava a deixar propina en aquell bar.

Quan esperava a que el cambrer es deslligués del

sortilegi de la televisió, una dona entrà al bar. Era prou atractiva perquè el sr. Gris se la mirés. Tenia el punt de sofisticació i d'elegància perquè comencés a imaginar-se com seria refer la seva vida amb ella.

Quan la dona passà al costat seu se li apropà i a cau d'orella sentencià:

-Nosaltres les dones estimem amb les oïdes, així com vosaltres, els homes, estimeu amb els ulls.

L'escalfor de la vergonya l'encengué la cara i marxà, a corre-cuita, del bar sense esperar que el cambrer verificués que no l'havia enredat amb els diners.

Un cop al carrer, l'aire de febrer el reconfortà. Apurà la cigarreta i llençà amb dos dits donant-se compte que no podia deixar-se emportar per la primera cara maca que se li creués a la seva vida.

Dirigí les seves passes carrer amunt, en direcció a l'oficina. Mentre ho feia, pensà que si volia tornar-se a emparellar, li calia una dona que ja conegués, que no li donés sorpreses.

Va recordar a la Marta. Havia estat la seva darrera parella abans de casar-se i, per ell, era la dona de la seva vida. Potser podria tornar-la a trucar.

S'aturà al davant d'un pas de vianants que un cotxe es saltà. Dirigí una mirada d'odi al noi que conduïa i només va tenir com a rèplica els sons del rap que sortia per les finestres del automòbil sense demanar permís als caminants que aquella hora feien seu el carrer:

Guarir l'ànima per mitjà dels sentits i els sentits per mitjà de l'ànima.

Continuà la seva ruta assaborint el gust d'ametlla torrada que li quedava a la boca fruit de la barreja de cafè amb tabac.

Trobar a una nova dona que omplís la seva vida potser el trauria d'aquest estat letàrgic en el que vivia.

La conversa d'un parell de mormons a un noi que no sabia com escapar-se interrompí les seves idees:

-Quan una dona torna a casar-se és perquè odia el seu primer marit. Quan un home torna a casar-

se és perquè adorava a la seva primera muller. Les dones proven sort. Els homes arrisquen la seva.

Mancaven menys de 50 metres per arribar a la porta de la gestoria de Germans Roure que l'engoliria un altre dia, quan s'adonà que tot plegat no era una qüestió de dones, fills, caps, companys de feina... Era ell qui havia permès que tot això acabés com estava i no calia buscar culpables. Només el sr. Gris podia fer sortir al sr. Gris d'aquell forat.

S'aturà i palplantat davant l'edifici, va percebre un pidolaire romanès que sostenia un gran cartró per demanar almoïna.

Li va semblar llegir: *La prudència inscrita en el llibre de la covardia amb el nom de sentit comú.*

Un somriure lliscà per la seva cara. Va fer mitja volta i inicià una caminada lenta amb els mans a les butxaques. Ja no recordava com li agradava caminar pel carrer amb la única distracció d'observar les façanes.

David Bernabeu

MOLTES GRÀCIES
A TOTS PER LA VOSTRA
PARTICIPACIÓ

Publicació patrocinada per:

A.M.P.A.

Associació de Pares i Mares de l'Escola Pia de Granollers